

***ÖMER DİNÇER İHO
EDEBİYAT DERGİSİ***

İÇİNDEKİLER

ŞİİRLER

1. *Sen ve Ben* (Ecrin AKPAK 8/E)
2. *Yazar* (Zeynep Sude NURÇİN)
3. *Kardeşlerimiz* (Hamza Enes AKBINAR 7/F)
4. *15 Temmuz* (Hayrunnisa KARABAŞ 8/H)
5. *Atatürk* (Hüseyin CEYHAN 7/C)
6. *Atam Her Yerde* (Eslem Nur TOPÇU 7/C)
7. *Atatürk* (Baran BEGEÇASLAN 7/C)
8. *Bir Gece Vardı* (Revan MEDHUŞ 8/H)
9. *Ağlama Filistin* (Zümranur BİLGİN 7/G)
10. *Ne İnsanlar Var* (Medine GÖZALA 8/H)
11. *Aylar* (Emir ERDOĞAN 5/B)

HİKAYELER

1. *Küçük Okçular* (Beyza İŞLEYEN 6/C)
2. *Balonlarla Uçmak* (Merve ABAK 6/B)
3. *Mühendis Temur* (Hamza MUYAN 8/E)
4. *Tatlı Rüyalar* (Ayşenur KÜÇÜKASLAN 7/F)
5. *Korkusuz Bonnie* (Betül İŞLEYEN 6/C)
6. *Kitap Okumayı Sevmeyen Çocuk* (Fatmanur DIVARCI 5/C)
7. *Atahan* (Halil İbrahim Alp 5/G)
8. *Deli Yiğit* (Melike Buğlem ARSLAN 5/G)
9. *Deli Alper* (Nehir ERDEM 5/G)

ÖNSÖZ

“Öldükten sonra unutulmamak istiyorsan ya okunmaya değer bir şeyler yaz ya da yazılmaya değer bir iş yap.” Victor Hugo.

Tarih boyunca medeniyetler yazı ile gelişmiş; ürettikleri değer ve teknolojiyi yazı ile gelecek nesillere taşımıştır. Eğitimin temelinde de yazılı kültürün önemli bir işlevi vardır. Bu çağda artık okuma yazma bilmek tek başına bir meziyet olmaktan çıkmış ve yeni nesilden okuduğunu anlama, yorumlama ve yeni bir bilgi üretme becerisine sahip olması beklenmektedir. Ömer Dinçer İmam Hatip Ortaokulu olarak öğrencilerimizin düşünme, okuma, yazma ve üretme süreçlerini destekliyoruz. Bir taraftan Türk-İslam kültür ve medeniyetinin birikimini öğrencilerimizle buluştururken bir taraftan da çağın gerektirdiği donanımla öğrencilerimizi yetiştiriyoruz. İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğünün planlamasını yaptığı Geleceğin Yazarları Projesi kapsamında yıl içinde öğrencilerimizin kaleme aldığı eserleri bir dergide topladık ve öğrencilerimizin erişimine sunduk. Emegi geçen tüm öğretmen ve öğrencilerimize teşekkür ederim.

Yavuz Selim YILMAZ
Okul Müdürü

Şairlerimiz...

SEN VE BEN

Dostluğumuz geçilmesi zor bir duvardır,
Her daim arkanda olan bir duvar,
Herkes gelir geçer sen geçer kalırız dostum,
Sen ve ben.

Arkadaşlığımız sonsuzdur.
Büyük şehirde gezeriz beraber.
Kalırız dostum yine,
Sen ve ben.

Arkana bak arkadayım.
Yanına bak yanındayım dostum!
Ben her zaman buradayım.

Yıllar gelir geçer,
Nehirler akar gider,
Kalırız dostum sen ve ben.

YAZAR

Gözlerinden gözyaşı yerine gözbebeğinin renginde
Mürekkep akıyor sanki,
Konuşmuyor ama susmuyor da.
Hatta en çok o haykırıyor gerçeği!
Görünmeyeni bilinmeyeni gün yüzüne çıkartıyor,
Haykırıyor sanki.
Bağırıyor, çağırıyor yalnızca bembeyaz kağıtları
Kirletiyor nizamice.
Kendine yakışanı yapıyor süslü anlatıyor derdini.
Tek cümlesinde binlerce şey yatıyor her kelimesinde.
Ayrı anlam ayrı kafiye...
Kalemi eline aldığıında zıtlıklar bile kusursuzlaşıyor,
O kabul etmese de.
Ve sanırım bembeyaz kağıtlar ona dost oluyor.
Yalnızsın diyorum karalanmış kağıtlarını gösteriyor.

Zeynep Sude Nurçin 8/D

KARDEŞLERİMİZ

Kardeşlerimiz, onlar bizim kardeşlerimiz.

Kimisi Libya'da, kimisi Lübnan'da, kimisi Yemen'de, kimisi Filistin'de.

Kimisi gitti bir paket un için, kimisi gitti sıcak çorba için.

Yetim kaldı kardeşlerimiz, yine sustu mltecilerimiz.

Hak etmiş miydi o enkazın baŐında ağlayan ocuk? Hak etmiş miydi?

Kardeşlerimiz, onlar kardeşlerimiz.

Yuvası yıkıldı, Müslüman olduğu için.

İnkâr etmediler, Allah sınav verdiği için.

KonuŐamadılar, susturuldukları için.

Nefret bile etmediler, insan hata yapabildiği için.

Oldular İslamiyet uğruna Şehit.

Kardeşlerimiz, onlar bizim kardeşlerimiz.

Yedi düvel baskı kurdu onlara, son kelimeleri oldu Allah.

Vatanı için, bayrağı için, namusu için, yarınlara Őkredilmesi için.

Bitsin artık bu zulüm tüm dünyada.

Onlar dememiŐ miydi düŐünce özgürlüğü baŐımızda?

Şimdi ise yaptıkları söylediklerinin ardında.

Kardeşlerimiz, onlar bizim kardeşlerimiz.

15 TEMMUZ

Sevgi ile doldu bu gök bu yer
Sevgi ile büyüdü şimdiki yiğitler
Vatan Sevgi ile doldu meydanlar
Verilmedi izin düşmanın gelip gelmesine
Yer gök bayraklarla doldu
Allah sevgisi ile doldu bu topraklar
Verdik 241 şehit
Boyandı Kırmızıya topraklar
İşte o gece tarih yazdılar
Vatana haine ayak bastırmadılar
Bu toprakları şehit kanıyla suladılar
Milli iradenin farkında olanlar

Hayrunnisa Karabaş 8/H

ATATÜRK

Atatürk kurtarıcımız,
Atatürk büyük kahraman.
Adından belli Ata olduğu,
Milletimize baş oldu , yürek oldu.

O' dur bize örnek insan.
O'dur ülke ile kalbi bir atan.
O'dur bilim , O'dur fen işe aydınlatan .
O iyi kalpli büyük kahraman.

Hüseyin Ceyhan 7-C

ATAM HER YERDE

Atam her yerde.

Ankara'da, Kars'ta, Çanakkale'de.

Dağılmış tüm Türkiye 'ye

Ata sevgisi her yerde.

Doğusu, batısı, kuzeyi, güneyi demeden,

Savaşmış yarınlar yok dercesine.

İyi bir gelecek için

Durmadan çalışmış

Atam her yerde.

Atatürk yalnızca bir komutan bir başkan
değildi.

O öğretmenlerin de başı idi.

10 Kasım' da yalnız Anıtkabir'de değil

Tüm Türkiye'nin kalbinde idi.

Eslem Nur Topçu 7-C

ATATÜRK

Onsuz olmazdı vatan
O bize daima armağan
Kırmızı beyaz görünce
Gelir aklıma her an

Düşman Atatürk'ü görünce
Tir tir titrer önünde
" Eyvah bittik " der ,
Atatürk'e kaybedince.

Baran Begeçaslan 7-C

BİR GECE VARDI

Bir gece vardı,
İnsanlar kaçıyordu.
Bir gede vardı,
Çocuklar ağlıyordu.

O gece sabahında
Baba elinde bisküvi
Kalbinde ağrı
Çocuklarını bekliyordu.

Bir çocuk vardı
Enkazın altında
Ağlıyordu annesini beklerken
Bir melek gelmiş yanına...

Bazı insanlar şehit
Bazıları hayattayken ölü
Bir ümit bekliyorlar
Enkazın altından çıkmayı.

AĞLAMA FİLİSTİN AĞLAMA

Ağlama Filistin ağlama,
Geçecek bugünler daha.
Çok uzun sürmeyecek,
Kavuşacaksın aydınlığa.

Ağlama Filistin ağlama,
Bak dünya boykotta.
Yardım ediyorlar sana
Mutlu ol diyerdir o çaba.

Ağlama Filistin ağlama,
Cennet kapısı karşında.
Vatanın mutlu olacak,
Savaşın bitecek o dünyada.
Ağlama Filistin ağlama,
Kanın dökülmeyecek daha.
Allah zalimleri kahredecek
Döneceksin mutluluğuna.

Ağlama Filistin ağlama,
Sabret birazcık daha
Bak zaman geçiyor
Bitiyor füzeler oralarda
Atacak şeyleri kalmayacak sonunda.

NE İNSANLAR VAR

Ne insanlar var,
Kimi acımasız
Kimi merhametli,
Kimi de ikiyüzlü

Vefasızca davrananlar,
Öldürmeye çalışanlar.
Duygu sömürsü yapanlar,
Ya da seviyormuş gibi yapanlar.

Acımasız dünyada
Vefasız kalmış insanlar
Birbirlerine saygısızca davrananlar
Ah bu insanlar!

Saygı denilince konuşanlar
Saygı da kusur yapmayanlar
Ah nerede bunlar
Var mı acaba böyle insanlar?

İnsan sevgide güzel
Saygıda kusursuz
Olaylarda adaletli
Merhamette sınırsız olmalı.

Herkes saygısızca davranır
Kimse düşünmez birbirini
Var mı acaba düşünen
Başkasının iyiliğini.

İnsanı insan yapan şey,
Saygı ve sevgi
Ne yazık ki insanlarda yok bunlar
Nerede acaba bu insanların
Saygısı ve sevgisi.

AYLAR

Eylül, ekim ve kasım
Sonbahar mevsiminin ayları
İşte geldi aralık
Havalar soğumaya başladı
Aralık, ocak ve şubat
Kış mevsiminin ayları
Mart ayı geldiğinde
Doğa yeşillenmeye başladı.
Nisan mayıs ayında
Dalları çiçek basar
Haziran ayı gelince
Isınır havalar tatil başlar
Temmuz ayı ve ağustosta
Yaz mevsimine hoşça kal

Emir Erdoğan 5-B

Yazarlarımız...

KÜÇÜK OKÇULAR

Ormanda yaşayan bir ailenin bir gün ikiz çocukları olmuş. Her şey yolunda ve iyi giderken çocukların annesi iki ay sonra vefat etmiş ve çocuklar babalarıyla tek kalmış. Eskiden çocukların babası her hafta avlanmaya çıkarken şimdi çocuklara bakacak kimse kalmadığı için avlanamaya çıkamıyormuş. En sonunda çocuklar açlıktan ölmesin diye avlanmaya çıkmak zorunda çıkmış. İşte ne olduysa o zaman olmuş. Çocukların babası avlanmaya çıktığı da evin camının kırılma sesi gelmiş ve evde bir yabancı dolaşmaya başlamış en sonun da çocukların odasına girmiş ve çocukları alıp evden ayrılmış. Yaklaşık bir saat sonra eve çocukların babası gelmiş ve evin darmadağın olduğunu görünce şok geçirmiş ve hemen çocukların odasına koşmuş. Çocukları beşikte göremeyince dizlerine çöküp ağlamaya başlamış. Yapabileceği iki şey varmış ya çocukları kendi bulacaktı ya da polisi arayacaktı. Kendi aramaya karar verdi. Neredeyse akşam olmuştu baba yanına bir el feneri, birkaç mermi ve silah alıp evden ayrıldı. O sırada çocukları kaçıran kişi çoktan eve varmıştı. Evinde kocaman bir kazan ve etrafında ize bir sürü iksir varmış. Ve yavaş yavaş iksiri hazırlamaya başlamış iksirin içine ilk önce doğa elementini sonra da bir ok atmıştı ve yavaş yavaş iksiri karıştırmaya başladı. İksir hazır olduğunda iksiri bir cam şişenin içine koydu ve ilk önce kız bebeğe ardından erkek bebeğe içirdi. Ardından onları alıp eve bıraktı. Yaklaşık üç saat sonra eve ağlamaklı bir şekilde babaları geldi ve koşarak çocukların odasına gitti ve bebekleri beşikte görünce üzüntü göz yaşları mutluluk göz yaşlarına dönüştü. Fakat çocuklarda bir değişiklik vardı çocukların annesi de babası da kahverengi gözlü ve saçlı olmasına rağmen çocukların gözleri mavi saçları sarı olmuştu fakat babanın umurunda olmadı çünkü çocuklarıyla buluşmanın sevincini yaşıyordu. Aradan beş yıl geçti baba kız çocukla hiç ilgilenmezken erkek çocukla gereğinden fala ilgileniyordu baba artık erkek çocuğa avlanmayı öğretmek istiyordu fakat daha küçüktü bunu için iki yıl daha beklemesi gerekiyordu. Aradan iki yıl sonra baba erkek çocuğa avlanmayı okla öğretmeye başladı erkek çocuk ikizinin bu aktiviteden mahrum kalmasını istemiyordu ve ikizine de okçuluğu öğretti. Beş yıl sonra ikizler okçulukta usta olmuştu yavaş yavaş ormana gidip avlanmaya başlamışlardı. Ve en sonunda babaları ikizlerin tek başına ormana gitmelerine izin verdi. Ormanda av ararken arkalarından bir çatırtı sesi geldi ve ikizler birbirlerinin sırtına yaslandılar. Onlara doğru koşan bir şeyi fark ettiler erkek çocuk kız çocuğu çalılıkların arasına attı ve okla kendisine koşan yaratığa saldırmaya başladı. Çalılıkların arasındaki ikiz kardeşi yani Açelya kısa bir sürelime seslerin kesildiği duydu ve ardından ikizinin yani Aktan'ın kendisine 'Açelya buradan hemen kaç!' diye bağırmasını duydu Açelya çalılıkların arasından çıkarak koşmaya başladı bir yerde durdu ve arkasına baktı siyah bir yaratığın yanında bir kadının olduğunu yaratığın ağzında ise Aktan'ı gördü. Aktan'ın ona yine 'Açelya sakın arkana bakma ve dediğini duydu. Açelya ne yapacağını şaşırıp abisini kurtarmak istiyordu fakat Aktan ona 'Açelya sakın bana yardım etme onlar çok güçlü sana kaç dedim.' Dediğini duydu hayır ikizine yardım edecekti. Eline bir ok alıp yaratığa saldırmaya başladı ve en sonun da oku yaratığın

boğazından geçirdi yaratığın ağzından ikizi yere düşmüştü. Aktan ayağa kalktı ve koşarak Açelya'yı oradan alıp eve götürdü. Eve gidince olan biten her şeyi babasına anlattılar. Babaları büyük bir şaşkınlıkla olanları dinliyordu ve artık hem kendi odasına hem de çocukların odasına birkaç mermi ve silah koydu. Bir şey olursa tedbirli olabilmek için. Ardan üç yıl sonra Açelya ve Aktan avlanmaya ormana gittiler. Eve gelen Açelya ve Aktan yerde yatan babalarını ve yanında da bir iksir şişesi gördüler. Açelya hemen babasının başına koymak için bir yastık bulup babasının başına bir yastık koydu o sırada Aktan yerden iksir şişesini aldı ve iksir şişesini eline alır almaz gözünün önüne bebeklikleri geldi. Kendilerini bir kadının kaçırdığını ve kadının kendilerine bir iksir içirdiğini hatırladı. Aktan hemen iksir şişesini yere attı. İksir şişesini yere attığını gören Açelya Aktan'a iksir şişesini neden yere attığını sordu. Aktan 'Sana her şeyi açıklayacağım ama ilk önce babamı yatağına taşımamız lazım.' dedi ve babasını sırtlayarak yatağına taşıdı. Açelya yine ne olduğunu sorunca Aktan ona her şeyi anlattı Açelyanın aklına bir şey gelmişti ve Aktan'a kadının yüzünü tam olarak görüp görmediğini sordu Aktan 'Gördüm ama niye sordun?' deyince Açelya hemen annesiyle babasının bir fotoğrafını bulup geldi ve 'Görüyor musun annemin ve babamın saçları da gözleri de kahverengi biz nasıl olurda sarı saçlı mavi gözlü oluruz' dedi ve bir bebeklik fotoğraflarını bulup geldi 'Bak burada kahverengi gözlü ve kahverengi saçlıyız şuan nasıl sarı saçlı mavi gözlü oluruz.' dedi ve ekledi 'Sen o kadını niye göresin ki? Demek ki babama bunları yaşatan bizi bu hale getiren o.' dedi Aktan dince söz bulamadı ve kadını anlatmaya başladı "Turuncu saçlı, yeşil gözlü ve mor siyah bir elbise giyiyordu." dedi ve Açelya şaşırıp 'Bu bize üç yıl önce saldıran kadın değil mi?' deyince Açelya ve Aktan göz göze geldi artık her şeyi biliyorlardı. Hazırlandılar evden çıkıp ormanın derinliklerine doğru yola çıktılar.

En sonunda kadını buldular fakat yanında sayılamayacak kadar çok siyah yaratık vardı kadının işaret vermesiyle siyah yaratıklar saldırmaya başladı. Beş saat sonra kan ve ter için de Açelya ve Aktan siyah yaratıkları yenmiştiler bitkin bir halde kadına koşmaya başladılar. Onların koştüğünü görünce kadın da koşmaya başladı fakat Açelya ile Aktan en sonunda onu yakaladılar ona zorla iksiri yaptırıp içirdiler. Ve gidip iksiri babalarına içirdiler artık bu kadar macera yeterliydi babaları iyileşir iyileşmez şehre taşındılar. Açelya ve Aktan yaşadıklarını bir haber kanalında paylaştılar artık yaşadıklarını herkes biliyordu. Aradan bir ay sonra bir spiker Açelya ile Aktan'a "Sizce bu kadının amacı neydi? Neden tanımadığı masum bir aileye zarar verdi?" dedi ve Açelya ile Aktan çok şaşırılmıştı çünkü nedenini bilmiyorlardı artık kadına da soramazdılar çünkü kadın iksirle yok olmuştu bu yüzden bu bir sır olarak kaldı ve bir sır olarak kalmaya devam ediyor...

BALONLARLA UÇMAK

Odamın penceresinden bulutları izliyordum. Bir çocuğun balonu göklerde süzülüyordu. Aklıma bir fikir geldi ve babamın yanına giderek: “Baba, balon almak için para verir misin?” dedim. Babam hemen kabul etti ve elime elli lira verdi.

Ben de hızlıca balon almaya gittim. Tanesi iki lira olmak üzere 25 tane balon aldım. Eve döndüm, balonların içine helyum gazı doldurarak şişirdim.

Bir macera yaşamak için tüm balonları belime bağladım. Gökyüzüne doğru kendimi bıraktım. Gökyüzünde uçuyordum. Bir anda kendimi bir leyleğin üstünde iplerim kopmuş bir şekilde buldum. Daha sonra annemin “Deniz, Deniz!” diye bağırdığını duydum. Aklıma bana verilen özel gücüm geldi ve elimi iki kere şıklattım. “Şık Şık!” Şıklattıktan saniyeler sonra eve yani odama ışınlandım. Annem odama geldiğinde ben yatağında uzanıyordum. Annem içeriye girerek “Kızım ödevin varsa yapmalısın, hatta sen ödev yaparken senin için bir meyve tabağı hazırlayabilirim” dedi. Ben ise “Olur anneciğim, zaten ödevim de vardı”. Ödevimi bitirip meyvemini yemiştim.

Daha sonra derin bir uykuya daldım. Rüya görmüştüm. Rüyam çok ilginçti. Rüyamda şeker dünyasına ışınlanıp orada doya sıya şeker yiyordum. Nerdeyse bütün şekerlerin tadına bakmıştım. Uyanmıştım. Elimi ve yüzümü yıkarken kapı çaldı. Hızlıca kapıya giderek “Kim o!” dedim. Kapıdaki adam “Kargoo!” diye seslendi. Tabii ki de hemen açmayacaktım. Öncelikle annemi çağırıp daha sonra kapıyı açtım. Yerde bir kutu içinden bir altın madalya çıktı. Madalyanın üzerinde “Balonlar İle Uçan İlk İnsan” yazıyordu.

Çok mutlu olmuşum. Fakat annem çok şaşkındı. Anneme olan biteni anlattım. Annemde çok mutlu olmuştu. Hemen madalyamı takıp birkaç fotoğraf çektim ve madalyamı odamın en güzel yerine koydum.

Günler sonra tekrar kapıya birisi geldi. Kapıyı açtım. Balon fabrikasından yüzlerce balon gelmişti. Kutunun içinde bir not vardı. Notu aldım. Notta şöyle yazıyordu: “Merhaba Deniz, Ben Murat. Balon fabrikası müdürü olarak senden bu balonları tekrar şişirerek uçmanı istiyorum. Ayrıca dünyanın en güzel ve en profesyonel fotoğrafçıları senin için ayarladım. Uçtuğun zaman onlar senin fotoğraflarını çekecekler.” Çok şaşırılmıştım. Aileme sorup tekrar bu macerayı yaşayacaktım. İki gün boyunca balonları helyum gazıyla şişirdim. Sonraki gün kendimi tekrar gökyüzüne bıraktım. Uçarken gözüme bir ışık çarptı. Aşağıya baktığım zaman fotoğrafçı bana “Gülümse, çekiyorum!” dedi. Birkaç fotoğraf çekmişlerdi. Fakat hala niye

çektiklerini anlayamamıştım. Artık inme vaktiydi. İndiğimde fotoğrafçılar gitmişti. Ben de eve döndüm.1 hafta sonra ablamla alışverişe çıkmıştık. AVM'ye gittiğimiz zaman her yerde posterim vardı. Çok şaşırmıştım fakat bir o kadar da sevinmişim. Ablamda beni tebrik etmişti. Alışverişten sonra eve döndüğümüzde geç olmuştu. Hemen yatmışım.

Sabah okulda herkes beni bekliyormuş. Okula girdiğimde herkes yüksek bir sesle beni alkışlıyordu. Müdür elime mikrofonu verdi. Ben de "Çok teşekkürler, gerçekten çok mutlu oldum" dedim. Sınıfa çıktım. Derslerim bitmişti. Eve döndüm, ödevlerimi yapıp biraz dinlendim. İşte bu da benim hayatım.

Merve ABAK 6/B

MÜHENDİS TEMUR

“İş birliği içinde çalışan birisi yalnız çalışan birisine şaşırır. Bir elin sesi yokken iki elin sesi vardır ama yalnız çalışanlar bunun farkında değildirler. Her şeyi yalnız yaparak daha iyi işler başaracaklarını düşünürler fakat zor durumda olduğunda tutabilecek bir ele herkesin ihtiyacı vardır. Dayanışma zaman kazandırır. Yalnız çalışma zaman öldürür.”

Bir köyde Temur adında bir mühendis varmış. Çok kibirli ve bencilmiş. Bütün övgüyü kendisinin hak ettiğini düşünürmüş. Bir ev yapılacaksa kimseye bırakmaz kendi yaparmış. Bu yüzden köye atanan hiçbir mühendis iş yapamaz olmuş, maaş sorunu çekmişler. Biri yardım etmek istese ve “Yardım edelim bir ilin nesi iki elin sesi vardır derler.” dese de Temur sürekli “Benim bir elim yok ki iki elim var ve sesi gayet yüksek, yardıma da ihtiyacım yok.” dermiş.

Temur evleri yalnız yaptığından gece gündüz çalışması gerekmiş. Bu yüzden evleri sağlam olmazmış. Bir gün deprem vurmuş köyü. Neyse ki Temur’un yaptığı evler tek katlı olduğundan kimse ölmemiş. Temur gün ağarınca evleri yeniden yapmaya başlamış. Ahali ayaklanmış ve eğer Temur evleri tek başına yaparsa bunun çok uzun süreceğini ve yine sağlam olmayacağını söylemiş. Bu yüzden mühendisler Temur’a gidip yardım etmek istemişler. Ama Temur “Benim iki elim var ve sesi gayet yüksek yardıma da ihtiyacım yok.” demiş.

Sinirlenen mühendisler çareyi muhtarda aramışlar. Köyün muhtarı, “Temur’un yaptığı binalar yüzünden depremde kardeşimin eli kırıldı biz de onun elini kıralım. Bu sayede belki bu sefer empati ile hareket eder de bir el iki el mevzusu kapanır.” demiş. Mühendisler planı beğenmişler, yolda Temur’u gören bir mühendis dozer ile ona doğru ilerlemiş. Dozer hızlanınca Temur can havliyle fırlamış kolu kepçenin paslı ve sivri tarafına çarpmış. Bunu fark etmeyen mühendis oradan ayrılıp Timur’u yalnız bırakmış. Hastaneye giden Temur’a doktor çarpan nesnenin paslı olduğunu ve pasın bütün koluna yayıldığını söylemiş. Doktor Temur’un kolunu uzun bir süre kullanmayacağını eklemiştir. Temur bu yüzden işi bırakmış. Mühendisler sonunda birlik ve beraberlik ile sağlam evler yapmaya başlamışlar. Hiçbiri aklına Timur’u getirmemiş. Temur bir gün pazardan gelirken tek kolu yüzünden poşetleri taşımakta zorluk çekiyormuş. Onu gören mühendisler yanına gitmiş. Kolu için özür dilemişler, sonra da yardım etmek istemişler. Temur ise hiçbir şey diyememiş. Çünkü sadece bir elini kullanabiliyormuş. Bütün kötü duyguları üzerinden atıp ağlamaya başlamış. O günden sonra Temur her işinde yardım almış ve büyük depremlerde bile yıkılamayacak kadar sağlam binalar yapmışlar.

Hamza Muyan 8/E

TATLI RÜYALAR

Ayşe yetimhane müdiresinin tombul, yağ bidonu gibi vücudunun ardından ilerliyordu. Koridorda onu gören ve topuk sesini duyan bütün çocuklar korkudan koridor boyunca sıraya diziliyor ya da odalarına kapanıp dolaplarına saklanıyorlardı. Müdirenin korkunç yüzünü bekleme salonuna girince sahte bir gülümseme aldı. İçerde bir adam ve bir kadın duruyordu.

Adam takım elbisesi ve siyah gözlüğüyle öyle ciddi duruyordu ki gören birini dövecek sanırdı. Yanındaki kadın ise giymiş olduğu kırmızı elbisesi ve ona uyan bir tık koyu renkli paltosuyla tam bir zenginlik abidesiydi. Onu hanımefendi gibi gösteren dağınık topuzu ve elinde tuttuğu yelpazesıyla kombinini tamamlıyordu. Ayşe bir ona bir kendisine bakıyordu onun yamalı yıkanmaktan solmuş elbisesiyle kadının elbisesi arasında dağlar kadar fark vardı. Sonunda sessizliği bozan kişi müdire olmuştu. "Hoş geldiniz buyurun oturun bakın bu Ayşe. Kendisi pek akıllı bir kızdır." Birincisi müdire yalan söylüyordu Ayşe yetimhanedeki en yaramaz kızdı, ikincisi ise kadın müdireyi pek de dinler gibi görünmüyordu. Kadın sonunda "Tamam, ben Ayşe'yi evlat edinmek istiyorum." dedi. Ayşe duyduklarına inanmadı. 12 yılın ardından biri onu evlat edinmeyi kabul etmişti. Bütün işlemler bitip belgeler imzalandığında onu evlat edinen kadın, gölge adam-ona bu adı koymuştu çünkü simsiyah giyinmişti ve Ayşe son model arabaya bindiler. Yol boyunca kimse konuşmadı. Sonunda kadın:" Benim adım Selin, Ayşeciğim." dedi bana selin abla demen yeterli. Ardından bir anda araba durdu ve gölge adam Ayşe'nin oturduğu taraftaki kapıyı açtı. Selin ah, tanıtmayı unuttum bu benim korumam Yusuf" Yusuf gülümsedi ve Ayşe arabadan indi. Durdukları yer bir AVM'ydı. Sonunda içeri girdiklerinde Ayşe gözlerine inanmadı. Burası çok büyüktü. Orada saatlerce alışveriş yaptılar Ayşe'ye harika elbiseler, oyuncaklar aldılar. Kısa bir araba yolcuğunun ardından villaya vardılar. Selin onu merdivenlerden çıkardı ve bir odaya götürdü. "Bu o da senin hadi biraz dinlen." dedi. Ayşe o kadar şaşırılmıştı ki ne diyeceğini bilemedi ama oda yorulmuştu ve kendini yatağa attı.

Göz kapakları ağırlaştı, daha da ağırlaştı. O anda camdan Ayşeeeeee, diye biri bağırdı! Gözlerini açtığı anda yetimhane hademesi Emine ablanın onu sert kollarıyla sarsıp Ayşeeeeee! kalk yemek vakti çok uyudun kalk." demesine uyandı. Her şey bir rüyaydı belki ama güzel bir rüya.

KORKUSUZ BONNIE

Bonnie okulda pek arkadaşı olmayan ve insanlara mesafe koyan biriydi. Tabi Bonni'yi seven çoktu ama seveni kadar da hem düşmanı hem de rakibi vardı. Fakat Bonnie 2-3 kişi ile takılmayı tercih ediyordu yeni arkadaş asla edinmezdi. Sadece okula veya sınıfa yeni gelen selam verirdi gerektiğinde de iyi davranırdı. Bir gün Bonnie bulaşan 3'lü gruptaki kendisini başkan sanan Chanie, Bonnie'ye yine bulaşacaktı tabi Bonnie bunu pek takmıyordu. Ders zili çalmıştı Bonnie arkadaşlarıyla normal bir konu konuşurken Chanie geldi ve Bonnie'yi bir anda itti Chanie tam gereksiz laf dalaşına girecekti ki hoca geldi.

“Herkes yerine bir duyurum var!”

Herkes lafı ikiletmeden oturmuştu hoca herkese bir kağıt dağıtmıştı bu bir oyun yarıştı üç tane oyun var bu oyunları yapabilen kişi altın kupayı alabilecekti oyun kolaydı Chanie atladı hemen:

“Hocam ben herkesi yenebilirim bence kimse katılmasın kupa direkt benim olsun.”

Kimseden ses seda çıkmıyordu galiba gerçekten Chanie hiç uğraşmadan kupayı alacaktı. Chanie'nin kibirine dayanamadım ayağa kalktım.

“Ben katılmak istiyorum hocam herkes emeğiyle kazansın.”

Chanie küplere binmişti.

“Kupayı sadece ben alacağım göreceksin.”

“Bunu göreceğiz Chanie.”

Yarışmaya hazırlanıyordum Chanie'ye gücümü göstermeliydim. Yarış için ıspanak yedim, ilk tefa yedim ama sandığım kadar kötü değilmiş. Sabah oldu okula gidip hazırlanıp gittim gittiğimde yarış için hazırlık başlamıştı bile banklara oturdum, yanıma bazı arkadaşlarım geldi ama diğer hiç kimse yoktu yakınlarım bile. Hepsi Chanie'nin suçuydu, okuldakileri kendi tarafına çekmişti takmadım ve yarışa başlamıştık. Başımıza 3-4 ağır kitap koyup bir baştan diğer başa getirecektik iyi gidiyordu ama sadece Chanie'ye tezahürat yapılması beni üzmüştü. Bana sadece dokuz kişi seslenirken Chanie'ye kırk üç kişi sesleniyordu. Dokuz kişi ile yetinip özgüvenimi toparladım ve bu turu ben kazanmıştım. Son iki oyun kalmıştı. Chanie plan yapıyor gibiydi neyse diğer tura geçtik. Kek yapacaktık. Ben kek yapmakta çok kötüydüm, bu yüzden bu turu kaybettim. Çok önemsemedim ve son tura geçtik bu turu kazanan kupayı alacaktı. Koşacaktık. Çok uzatmadan koşmaya başladık ama ayakkabımda sert bir şeyler hissediyordum. Acıdan daha fazla dayanamayıp durdum ve ayakkabımın içine baktığımda içinde bir sürü çakıl taşı olduğunu gördüm. Chanie'nin planı buydu demek. Ama bu yaptığı çok yanlıştı. Hemen itiraz ettim ve çakıl taşlarını gösterdim. Bu durum tabiki hile sayıldı ve koşuda yorulmadan kupayı almıştım. Beni desteklemeyenler hem hayranlıkla hem de şaşkınlıkla bakıyorlardı. Bir anda Chanie yanıma geldi ve benden özür diledi. Yaptığı davranışın bana zarar verebileceğini fark etmişti. Merhametli olduğum için özrünü kabul ettim ve kupayı beraber kaldırdık.

Günlerden pazardı. Fatma yine bilgisayarın başındaydı.

Annesi: “Kızım, artık bilgisayarla oynamayı bırakıp kitap okusan ne güzel olur. Kendini geliştirmen ve yeni bilgiler öğrenmen için kitap okumalısın.” dedi.

Fatma: Anneciğim, ödevlerimi yaptım artık kitap okumama gerek yok o yüzden rahatça bilgisayarla oynamak istiyorum diyerek cevap verdi.

Bu cevap karşısında annesi üzülmüştü. Çocuğuna kitap okumanın önemini bir türlü anlatamamıştı. Ona örnek olması için kendisi de kitap okuyordu ama Fatma yine de bilgisayarı tercih ediyordu.

Fatma'nın, Zeynep adında bir ikizi vardı. Fatma ile Zeynep ikiz olmalarına rağmen huy olarak birbirlerinin tam zıttıydı. Fatma ne kadar hareketliyse, Zeynep o kadar sakin. Fatma ne kadar inatçıysa, Zeynep bir o kadar uysaldı ve tabii söz konusu okul ve kitap okumak olunca yine zıtlardı. Fatma okulu ne kadar sevmiyorsa, Zeynep okula gitmekten o kadar hoşlanırdı. Bunun bir sonucu olarak da Zeynep çalışkan ve sorumluluk sahibi bir öğrenciyken Fatma sorumsuz bir öğrenciydi.

Sabah okula gitme vakti geldiğinde beraber kahvaltı yaptılar ve Zeynep servisi beklemek için kapının önüne çıktı. Fatma ise olabildiğince oyalanıyordu çünkü okula gitmek ona zor geliyordu. Yol boyunca Zeynep çevresini inceleyip hayal kurardı. Fatma ise okul çıkışı eve gelip bilgisayar oyunu oynamanın hayalini kurardı. Yarım saat sonra okula vardıklarında sınıfları olan 5-C'ye girdiler. Bugün ders programlarında kitap okuma saati de vardı. Fatma bunu anlık da olsa unutmuştu ve tekrar aklına geldiğinde huzursuz oldu. Çantasından evde rastgele koyduğu bir kitabı çıkarttı. Zeynep ise kitap seçerken yaşına uygun mu diye bakar konusunu okur ve özenle seçerdi. Bu yüzden kitap okuma saatleri Zeynep için çok güzel ve verimli geçerdi.

Bir süre sonra öğretmenleri Fatma'nın mutsuz bir şekilde kitap okuduğunu daha doğrusu okumaya çalıştığını görünce Fatma'nın yanına yaklaştı ve ona “Sizin için bir kitap aldım ama maalesef henüz okuyamadım. Bu kitabı sana versem sen okusan ve bize anlatsan olur mu?” teklifinde bulundu. Fatma, öğretmenini üzmemek istemiyordu ve onu üzmemek için bu teklifi kabul etti. Kabul etti etmesine ama kitabı okuyup onu anlatmak çok sıkıcı geliyordu. Nasıl yapacağını kara kara düşünmeye başladı. Fatma düşüncelerinden kurtulmadan okul bitiş zili çaldı ve evlerine gitmek için servise bindiler. Fatma, serviste öğretmenin verdiği kitabı düşündü. Aslında güzel bir kitaba benziyordu. Kapak fotoğrafı ilgi çekiciydi. Kitabın adı da güzeldi “Tiki ile Miki”.

Eve vardıklarında Zeynep, annesine yardım etmek için mutfağa geçti. Fatma ise kitabı merak ettiği için odasına geçti ve kitabı okumaya başladı. Bu durum annesini ve Zeynep'i şaşırttı. Çünkü Fatma okuldan gelince hemen bilgisayarını açardı. Zeynep durumu annesine anlattı. Demek ki kitap gerçekten ilgisini çekti yorumunu yaptılar. Fatma, kitabını okumaya başladı. Normalde atlayarak okuyordu ama bu kitabı atlamadan okudu. İlgisini çekmişti. Hikayeyi okurken yanında bir resim ve şiir vardı. Şiiri sesli okumaya başladı.

Mutluyum seninle

İyi ki sen varsın.

Kutlarım doğum gününü

İyi ki sen varsın.

Tütersin burnumda bal kokulum

İyi ki sen varsın

Kalırım seninle canım arkadaşım

İyi ki sen varsın.

Tiki ile Miki'nin arkadaşlığı Fatma'yı duygulandırmıştı. Ayıcıkları çok severdi o yüzden hikayeyi hiç sıkılmadan ve atlamadan okumuştü. Okuduğu bu hikayeye öğretmenine anlattığında öğretmeni de çok mutlu oldu. Fatma hikaye okuma işini o kadar çok sevdi ki büyüyünce hikaye yazarı olmak istedi. Böylece bir hikaye bir çocuğun daha hayatına etki etmiş oldu.

Atahan'ın Adını alma Hikayesi

Dede Korkut atı ile geziyor ve boynuz hanın oğlu olmuştu. Arada kaç yıl geçti ve oğlu arkadaşlarıyla oynuyordu. Birden atar çocuğun üstüne geldi hepsini art arda düşürdü Dede Korkut gördü boynuz han oğluna Korkut Dede oğluma hangi ismi takacaksın.

Dede Korkut öyle düşündü boynuz han düşündükçe ne takacağını bilemedi şimdilik oğluna şöyle bir isim taktı cesur han diye hitap ediliyordu cesur han adını taktı. Resul hanım suyun yanına oturdu ve Dede Korkut bir türkü söyledi; akıl daima kendinden üstündür kendinden ömürdür her zaman ne yaparsan ölümdür diye fısıldadı Cesur han düşündü.

Hemen bir icat yaptı o icat çok yararlıydı ve babası cesur hana bir at aldı. Cesur han sevindi Cesur hana karışan lanet han bir gün kavga çıkardı boynuz han annesine böyle bir şey söyledi oğlum sen bırak işine bak oğlum ne yaptı biliyordu eşine çok güzel hediyeler aldı.

Cesur han anneannesine anneanne Dede Korkut niye bana isim takmadı anneanne sen çok cesursun ondan Cesur han oley o zaman ismim çok iyi bir isim olacak. Allah bilir ben bilmem Cesur han at sürmeye alıştı.

Okçulukta iyi ve benzeri şeylerde çok iyiydi Boynuz han aferin oğlum senden çok gurur duyuyorum. Biliyorum oğlum sen çok ama çok güzel olacaksın Dede Korkut köye gelmiş ve saza benzeyen bir şey ile türküler şiirler söylüyor cesur an babasına baba ben de şiir söyle bilir miyim babası tamam oğlum Dede Korkut ben söyleyeyim onlar da

Bu dünyaya geldi geçti kervan gibi geldi geçti onları da ecel aldı yer güzeli fani dünya yine kaldı gelmeli gitmeli dünya sonucu ölümle dünya işte oğlum sen akıllısın bilgilisin o yüzden boynuz han o zaman biz lakap olarak bu ismin aldın neye uğraşıyorsun sürpriz tamam o zaman sana Cesur han sana bir müziğe benzer bir şey vereceğim ismi kazılmış bir kolye bu ne diye düşündü taşındı ama baba bunların ismi ne ya söyleyebilir misin icadın ismini söyleyene kadar tamam mı tamam mı atla gittim ok vurdum ama olmadı ne peki ya ismi oğlum sen çok aşırı meraklısın Dede Korkut sana ne dedi bilgilisin dedi. Dede Korkut akşam geldi Cesur han Cesur han isim buldum sana buldum ne peki ya ismin Atahan nasıl ya hani şu atları art arda düşürdün ya oradan aklıma geldi o zaman bu gece kutlama gecesi ama Lanet han yakasından düşmedi. Bir çadırı yaktı herkes seferber oldu söndürmeye çalıştı söndürdü. Atahan kim kim bunu yaptı diye bağırdı hiç kimse çıt çıkarmadı Lanet han ben yaptım dedi. Atahan da Lanet hanı cezalandırdı yakılan çadırların yerine yenilerini yapmasını istedi. Ve herkesten özür dileyerek yapacaktı.

Atahan icadını söylediği gün geldi çattı ve icadı hayvanlar için hayvanlar dereye gidip su içecek bu büyük hayvanın içinden içecekler lanet han on ay sonra çıktı ve tüm arkadaşları ile bir pusu kurdu.

Atahan'ı yakaladı Adana kaçtı ve tüm köyü daha iyi güçlü oldu ve lanet han köye ne yaparsan yap giremezsin dedi adam okçular ile ormanı aramaya çıktı ve Boynuzhan çok önemli bir haber getirdi Ardahan köye döndü ve boynuz Han'ın haberi lanet han çok büyük bir ordu ile atahan'ı yok etmeye geliyordu. Atahan yeraltına bir sığınak yaptı ve sürülebilir bir ev yaptı içine çok okçu koydu ve lanet han geldi köy yıktı ama bulamadı bedelini ödeyecek dedi.

Lanet han intikamını köyden çıkarttı köyü yakıp yıktı ortada Eser kalmadı ve üstelik bir demirden yapılmış bir canavar çıkardı atağın dışarıya çıkıp canavara ne yaparsa yapsın ölmüyordu. Arkasında Kılıç saplanmıştı.

O saplanmış yere vurdu ve demir canavarı öldürdü ve tüm köyü kurtardı köylüler hepsi size lanet onu öldürmek istiyordu lanet han köyün cevherini çaldı ve benzeri şeyler çaldı hırsızlarla arkadaş olmuştu ve köylüleri soyup soğana çıkardı Dede Korkut Atahan'a nasıl kurtulacak söyleyebilir misin aklından birkaç fikir var ve lanet onu yakaladılar ve intikamını aldılar.

DELİ YİĞİT

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde Deli Yiğit adında güçlü bir yiğit varmış. Bu yiğit güçlü olmasına güçlüymüş ama hem çok tembel, hem kıskanç, hem kavgacı, hem de kendini beğenmiş bir yiğitmiş. Bu yüzden kimse onu sevmezmiş bir gün evde çok sıkıldığı için dışarı çıkıp birileri ile kavga etmek istemiş dışarıda onu gören herkes evine gitmiş. Daha sonra Deli Yiğit kimseyi bulamayınca çocuk parkına gidip oradaki bütün çocukları korkutmuş, sonra çocuklar korkudan eve gitmişler. Çocuklar bu olayı ailelerine söyleyince aileleri parka gidip Deli Yiğit'e kızarak bir daha bu parka girmesini yasaklamış. Deli yiğit bu duruma çok sinirlenmiş ve şunları söylemiş:

"Ben çok güçlü bir yiğidim onlar kim de beni buradan kovuyorlar? Ben onlara gününü gösteririm." Diyerek evinin yolunu tutmuş.

Daha sonra evine gidip bir plan yapmış, akşam olunca kimse görmeden parka gidip orayı alev alev yakmış. Ertesi gün çocuklar parkı görünce ağlaya ağlaya ailelerinin yanına gitmişler. Aileleri parka gidince çok şaşırılmışlar, daha sonra Marangoz Ali şunları söylemiş:

"Merak etmeyin ben bu parkı eskisinden de güzel yaparım" demiş. Ve dükkanına malzemeleri almak için gitmiş. Sonra gözlerine inanamamış çünkü dükkanda bir malzeme bile yokmuş ve Marangoz Ali insanlara seslenmiş:

"Ey ahali koşun koşun! Gözlerinize inanamayacaksınız." Diye seslenmiş bunu duyan insanlar Marangoz Ali'nin dükkanına koşmuş ve dükkanda malzemeleri bulamayınca onlar da çok şaşırılmış, sonra arkalarında Deli Yiğit:

" Ne oldu malzemeleri bulamadınız mı ?" Demiş. Deli Yiğit'in ellerinde malzemeleri gören Marangoz Ali şöyle söylemiş:

" O malzemeler sen de ne arıyor? Onları bana ver" Demiş. bu sözleri duyan Deli Yiğit şöyle cevaplamış:

"Sen bana nasıl karşı gelirsin? Bu malzemeleri ben aldım ve çok güzel bir park yapacağım ama sizin çocuklarınıza değil, şimdi başımdan gidin ama eğer yok ben malzemeleri illa alacağım diyorsan ben çok güçlüyüm seni çok rahat dövebilirim" Demiş. Sonra herkes evine gitmiş, Deli Yiğit akşama kadar çalışıp parkı bitirmiş. Ertesi gün insanlar Deli Yiğit'in gerçekten de park yaptığını görünce çok şaşırılmışlar parkı gören çocuklar koşup parkta oynamışlar, bunu gören Deli Yiğit:

"Hani siz beni parktan kovuyordunuz şimdi ben de sizi kovuyorum, hadi şimdi gidin" Demiş. Sonra insanlar sormuş:

- "Madem çocuklar bu parkta oynamayacak o zaman park burada böyle kalacak mı?" Demişler. Deli Yiğit ise şöyle cevaplamış:
- "Ben de o zaman oğlumu çağırırım o oynar". Demiş ve oğluna seslenmiş. oğlu gelince:
- " Ne oldu baba, beni neden çağırdın?" Demiş. Deli Yiğit ise şöyle cevap vermiş:
- "Oğlum bak akşama kadar çalışıp senin için park yaptım hadi gel oyna" Demiş. oğlu ise şu şekilde cevaplamış:
- "İyi de baba ben on üç yaşındayım parkta oynama yaşını geçtim" Demiş. oradaki insanlar Deli Yiğit'e şöyle söylemiş:
- "Bak işte oğlun da oynamıyor bırak da çocuklar oynasın." Demişler, ama Deli Yiğit itiraz edip şöyle söylemiş:
- " İyi de bari malzemeleri ver" demiş. Deli Yiğit ise:
- "Vermiyorum" Demiş, sonra herkes gitmiş. Deli Yiğit de evine giderken Allah bir Melek'e git de şunun gözünü korkut demiş, sonra Melek Deli Yiğit'in yanına gidip şunları söylemiş:
- "İnsanlara iyi davranmalısın yoksa çağırırım Azrail'i" Demiş, bunu duyan Deli Yiğit şöyle söylemiş:
- "Ben kimseden korkmam "Demiş. Sonra Melek Azrail'i çağırmış ve Azrail Deli Yiğit'e şöyle söylemiş:
- "Ya özür dilersin ya da şuracıkta canını alıveririm" Demiş, Deli Yiğit ise şöyle cevaplamış:
- "Ben çok güçlüyüm seni bile öldürebilirim bu yüzden özür dilemiyorum" Demiş, daha sonra Azrail şöyle söylemiş:
- "Canını senin için feda edecek birilerini bulsan iyi edersin" Demiş, bunu duyan Deli Yiğit çok sevdiği halasının yanına gitmiş ve sormuş:
- "Halacım, beim için Azrail'e canını verir misin?" Demiş, halası ise:
- "Benim canım kıymetlidir ben canımı veremem git başkasından iste" Demiş. Deli Yiğit bu sefer eniştesinin yanına gitmiş ve sormuş:
- "Enişteciğim, benim için canını Azrail'e verir misin?" Demiş, eniştesi şöyle cevaplamış:
- "Benim canım değerlidir, ben canımı veremem başkasından iste" Demiş, bu sefer Deli Yiğit yengesinin yanına gitmiş, yengesi de aynı cevabı verince bu sefer annesinin ve babasının yanına gitmiş ve onlar da şu cevabı vermiş:
- " Sen bizim en kıymetlimiz, en değerlimizsin senin için canımızı bile feda ederiz yeter ki sen iste" deyince Deli Yiğit annesi ve babasına kıyamayıp Azrail'e şunu söylemiş:

- "Ben anneme ve babamı çok seviyorum onlara kıyamıyorum sen benim canımı al" demiş, Azrail Deli Yiğit'in canını almış ve vefat etmiş. Deli Yiğit'in ölümünden sonra yalnız kalan oğlu Mehmet insanlar ile iyi anlaşmaya çalışıyormuş ancak herkes Mehmet'i de babası gibi bencil sandığı için kimse onu sevmiyormuş, bir gün Mehmet dağlarda tek başına dolaşırken bir klübe görmüş, klübenin önünde otururken bir çocuk sesi duymuş ve hemen çocuğu aramaya başlamış çocuk uçurumun dibinde düşecekken Mehmet onu görmüş ve ona yardım etmiş. Çocuğu arayan insanlar Mehmet'i çocuğun yanında görünce Mehmet'in çocuğa vurduğunu sanmışlar çocuğun annesi Mehmet'e şöyle söylemiş:

- "İnsafsız nasıl kıydın da çocuğuma vurdun" demiş, Mehmet ise çocuğa şöyle söylemiş:

- "Annene benim sana yardım ettiğimi söyler misin?" demiş. Çocuğun babası ise Mehmet'e şöyle cevap vermiş:

- "Bu çocuk konuşabiliyor ama duyamıyor bu yüzden şuan senin dediğini anlayamıyor" demiş, sonra herkes Mehmet'e kızmış, bağırması hatta üstüne domates atan bile olmuş, sonra Mehmet şöyle söylemiş:

- "Ben çocuğa vurmadım, çocuk uçurumun dibinde düşecekken ben ona yardım ettim" demiş. Klübenin sahibi Mehmet'e;

- "O zaman klübemdeki kamera kayıtlarına bakıp doğru söylüyormusun öğrenelim" demiş, kamera kayıtlarına bakıp Mehmet'in doğru söylediğini öğrenince herkes Mehmet'den özür dilemiş Mehmet de onları affetmiştir. Bu arada Deli Yiğit öbür dünyada Allah'tan, Azrail'den ve Melek'ten özür dilemiş, sonra Mehmet'in içine bir korku düşmüş ve dede korkut'un yanına gitmiş ve Dede Korkut'a sormuş:

- "Dede ya babam öteki dünyada Allah'tan, Azrail'den ve Melek'ten özür dilemediyse" demiş. Dede Korkut ise şöyle cevaplamış:

- "Merak etme oğlum eminim ki baban hepsinden af dilemiştir" demiş, sonra Mehmet Dede Korkut'a sorusuna cevap verdiği için teşekkür etmiş ve eve gitmiş, böylece mutlu mesut yaşamışlar.

MELİKE BUĞLEM ARSLAN 5-G

DELİ ALPER

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur zaman içinde, bir deli Alper varmış, Alper çok kötü bir insanmış. Çünkü Alper küçük çocukların oynadığı oyuncaklara ve parklara el koymuş. Onların oyuncaklarını kırar, oyunlarını bozarmış. Çocuklar bu durumdan çok üzülmüşler. Bu duruma bir son verilmesine karar verilmiştir. Çocukların konuştuklarını duyan Deli Alper bir plan yapmış. Deli Alper bir kötü plan yapmış ve sonra kendi kendine bir şey demiş bu duruma son verilmeyecek diye kendince söylenmiştir. Deli Alper Sabah erkenden yatağından kalktı çocukların oynadığı oyun alanlarını yıktırdı ve çocuklar parka gittiğinde oyuncaklarının hepsini ama hepsini kırılmış gördü. Çocuklar bu durumu görünce çok ama çok üzüldüler ve durumu çocuklar Dede Korkuta söylediler, çocuklar dede korkut, "Hayrola çocuklar ne oldu" dedi. çocuklar, "Deli Alper bizim oynadığımız oyun parklarını hepsini yıktırdı" dedi ve devam ettiler; "ve bizde çok üzüldük bu durumdan hiç iyiye gitmiyor n'olur bize yardım eder misin?" dedi. Dede korkut; "H-mm, demek bu olayın içinde bir iş var." dedi. Çocuklar; "Dede korkut, şimdi ne yapacağız?" dedi. Dede korkut; "Biraz düşünelim çocuklar, erken karar vermek doğru olmaz." Dede korkut devam etti; "O size bir kötülük yaptı değil mi çocuklar? biz de ona bir kötülük yapalım o hâlde, kötülük iyi mi yoksa kötü mü ona görelim." dedi. Çocuklar; "Yaşasın Dede Korkut sen çok yaşa." dedi. Dede korkut, hadi bakalım sabahleyin erken kalkalım Deli Alper dışarı çıkınca bizde onun evinin yolunda bir ip bağlayalım sonra parka gelince kapının oradaki ucunu da bağlayalım oda yere düşsün tamamı mı çocuklar, tamam dedi çocuklar. Dede korkut, sabah ola hayrola dedi. Sabah oldu çocuklar dede Korkut'un parkın önünde bekliyordu. Dede korkut geldi planı yaptık Deli Alper bu plana çok ama çok kızdı ve artık anladı kötülük yapamayacağını Deli Alper kendine bir söz verdi bir daha çocuklara karışmayacağına. Çocukların oyuncaklarını kırmayacağına diye kendine çok önemli bir söz verdi. Sabah saat sekiz olduğunda çocuklar uyanmadan kırdığı parkları yeniledi her bir çocuğun evinin önüne çocukların en sevdiği oyuncakları koydu. Dede korkut Deli Alper'i takip etti sonra çocuklar Dede Korkutun yanına geldiğinde Dede Korkut, ne oldu Deli Alper aklı başına geldi mi? Dede Korkut biliyor musun? Sabah kalktığımızda biri bizim evin zilini çaldı, ben baktım kimse yoktu tam ayağımı çekecekken ayağıma bir şey geldi bir bizim kapının önüne en sevdiğim oyuncağı koymuş, sen mi koydun dede korkut? Dede korkut; ben koymadım Deli Alper'i takip ettim ve en sevdiğiniz oyuncağı aldı sonra hepinizin kapının önüne koydu. Çocuklar; Arkadaşlar baksanıza parklarımız yeniden inşa edilmiş Deli Alper daha sonra pamuk şeker ve dondurma satıcı yollamıştı ve hepsi çocuklar için bedavaydı. Çocuklar çok ama çok beğendi. Dede korkut; benim de size bir sürprizim var dedi. Çocuklar; Ne sürprizi dede korkut. Dede korkut; size en sevdiğiniz oyuncağı aldım buyurun çok ama çok teşekkür ederim. Dede Korkut; Ne demek vazifemiz ne demek şimdide Deli Alper'e de çok teşekkür dilememiz lazım dedi. Çocuklar Deli Alper'in yanına gitti ve ona teşekkürlerini ilettiler. Çocuklar; Sen iyi bir insanmışsın ki biz bilmiyorduk

parklarımızı geri inşa ettirdin en sevdiğimiz oyuncaklarımızı aldın, sana minnettarız. İyi bir abi oldun bize. dediler. O günden sonra Alper çocuklara iyi davranmaya başladı. Bir gün Alper ve çocuklar parka gidip piknik yapmışlar gülüp, eğlendiler çocuklar çok mutlu oldular. Park dönüşü Dede korkuta rastladılar, Dede Korkut; Aaa çocuklar demek bensiz piknikte yapıyorsunuz sizin adınıza çok mutlu oldum. Çocuklar ise Dede Korkut bir günde hep birlikte gideriz inşallah diye yanıt verdiler. Birkaç hafta sonra Dede Korkut, Alper, çocuklar sinemaya gittiler. Sinema sonrası Dede Korkut herkese dondurma ısmarladı. Çocuklar çok mutlu oldular teşekkür ettiler. Dede korkut oradan ayrılırken çocuklardan helallik olarak, sizleri Allah'a emanet ediyorum kendinize iyi bakın çocuklar hoşça kalın dedi.

NEHİR ERDEM 5/G